

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Pentru înflorirea patriei, pentru pace

La 14 iunie a. c., a avut loc, într-o atmosferă festivă, deschiderea lucrărilor Conferinței naționale a femeilor, în Capitala patriei noastre la care au luat parte peste 3.000 de delegate și invitate din toate regiunile țării, aparținând tuturor ramurilor de muncă și foarte multe invitate de peste hotare.

Primit cu puternice aplauze, d. Gheorghe Gheorghiu-Dej, Președinte al Consiliului de Stat, a luat cuvântul și a arătat aportul mare adus de regimul socialist în schimbarea radicală a situației femeii în societate. „Lichidând complet și pentru totdeauna rădăcinile inegalității, asupririi și umilirii femeilor — spunea d. Gheorghe Gheorghiu-Dej — puterea populară le-a asigurat, odată cu deplina egalitate în drepturi, respectarea demnității de om și cetățean, posibilități nelimitate de dezvoltare și afirmare a aptitudinilor și capacității lor creatoare”. Femeile sînt chemate și participă cu toate forțele lor la transformarea vieții sub toate aspectele ei. Peste 39.000 femei sînt deputeate în sfaturile populare, aproape 15.000 ingineri și tehnicieni, 7.000 medici, 90.000 lucrează în învățămînt, 17.000 au munci de conducere în gospodării colective. Guvernul, constatînd interesul de care dau dovadă femeile în prestarea muncii lor, le apreciază în chip deosebit munca și este încredințat că vor răspunde în viitor cu aceeași rivnă și promptitudine la chemările lui de a contribui la lupta pentru pace și la propășirea patriei.

A fost ales apoi prezidiul alcătuit din 35 de persoane și comisiile de lucru ale conferinței.

Conferința a avut la ordinea de zi:

— Raportul despre activitatea Consiliului Național al Femeilor, prezentat de Maria Rosetti,

— Raportul comisiei de cenzori și

— Alegerea Consiliului Național al Femeilor din R.P.R.

Maria Rosetti prezintă realizările ultimilor patru ani de la Conferința ultimă și felul cum au înțeles femeile rostul lor în lumea nouă. De asemenea, a arătat principala sarcină a Consiliului Național al Femeilor, care este — zice vorbitoarea — „desfășurarea unei intense munci politice și cultural-educative în rîndul femeilor”. Sprijinind pe deplin politica externă de pace și coexistență pașnică a statului nostru, mișcarea de femei din R.P. Română își

dezvoltă și întărește neconținut legăturile de prietenie și solidaritate cu femeile dintr-un număr tot mai mare de țări. În prezent, Consiliul Național al Femeilor întreține legături cu organizații de femei și reprezentante de seamă ale femeilor din 63 de țări.

Își încheie cuvîntul, luînd angajamente pentru a lupta și mai mult pentru făurirea unei vieți cît mai depline, pentru pace.

Lucrările Conferinței au continuat în 15 și 16 iunie, cînd au luat cuvîntul femei din țară și de peste hotare.

Către sfîrșitul lucrărilor conferinței, s-a anunțat că s-au primit numeroase telegrame de salut din toate colțurile țării și din străinătate.

În unanimitate s-au acceptat toate propunerile privind îmbunătățirea normelor de organizare și de funcționare a mișcării femeilor din țara noastră. Apoi prin vot secret s-a ales noul Consiliu Național al Femeilor din R.P.R. compus din 151 persoane, în frunte cu Maria Rosetti.

Rostind cuvîntul de încheiere, președinta Maria Rosetti, a dat citire scrisorii Conferinței adresată Consiliului de Stat și Consiliului de Miniștri.

În scrisoare se spune între altele:

Țărănimea muncitoare din Transilvania

I

(ieri—azi)

Dacă aruncăm o privire asupra trecutului țărânimii muncitoare din Transilvania — inima ni se strînge de durere și ochii ni se umplu de lacrimi, cînd vedem suferințele aproape de necrezut, peste care a trecut în ultimele șase veacuri.

Țăranul iobag era împiiat, spoliat și exploatat fără milă de către marii proprietari, ceea ce a dus la prima răscoală, de la Bobilna (1437). Răscoala a fost reprimată, țărânimii i s-a promis mult, dar soarta nu i s-a îmbunătățit, în schimb s-a făcut „Unio trium nationum”, care a înrăutățit situația iobagă. De aceea în răscoala din 1514 condusă de Gh. Dozsa s-au înrolat mulți țărani romîni, ca să scape de iobăgie. Revoluția fiind înfrîntă și-au pierdut mulți viața, iar soarta celor rămași a devenit și mai rea.

La fel nu i s-a îmbunătățit situația nici după cucerirea Ardealului de către Mihai Viteazul, în care își pusese nădejdea atît țărânimii romîne cît și secuii, — căci Mihai Viteazul păstră orînduirea feudală, socotînd, că astfel își consolidează puterea, dînd doar pășuni pentru vitele unor sate

„...Conferința a stabilit sarcinile ce revin mișcării de femei ... în noua etapă de dezvoltare în care a pășit țara noastră, în urma victoriei definitive a socialismului la orașe și sate... Milioane de femei din țara noastră ... sînt hotărîte să nu precupească nici un efort, să muncească cu mai multă abnegație și entuziasm ... pentru îndeplinirea planului de 6 ani de dezvoltare a economiei naționale, pentru sporirea continuă a producției industriale și agricole, înflorirea culturii și științei, pentru creșterea bunăstării poporului... Pentru fiecare dintre noi nu poate fi ceva mai înălțător decît de a contribui la formarea schimbului de mîine, a unui tineret sănătos, plin de optimism, gata să dea totul pentru victoria deplină a socialismului și a comunismului în patria noastră, pentru victoria păcii în lume.

În numele tuturor femeilor din patria noastră, exprimă hotărîrea de a sprijini tot mai activ politica fermă de pace a statului nostru, de a apăra cu întregul popor marile cuceriri revoluționare, liniștea căminelor, viața fericită de azi, viitorul copiilor noștri”.

Conferința a oglindit dragostea și spiritul de jertfă al femeii muncitoare care este la înălțimea chemării sale ori unde și ori cînd o cere viața Patriei, pacea și fericirea omenirii.

S. R.

romînești, secuești și săsești și scutind de robote preoțimea romînă.

Situația țărânimii muncitoare nu s-a îmbunătățit nici după revoluția lui Fr. Rakoczy al II-lea, la care a fost chemată prin proclamația din Berezna (1703) și a luptat sub căpitanii Vasile Fekete (în Mureș), Bucur Cimpeanu (în Treiscaune), Balica (în Arieș), căci și aceasta a eșuat.

În anul 1784 situația a devenit insuportabilă și a provocat revoluția condusă de: Horia, Cloșca și Crișan.

Pentru ilustrarea situației dau cîteva amănunte după G. Barițiu. (Vezi Revista Transilvania, nr. 5—9/1872, p. 49—99).

1. Dările către stat, armată și moșieri în bani, și alimente, erau în plină ascensiune.

2. După o sesiune de pămînt cu suprafață de 40 iug. se făceau 104 zile de lucru. Divizîndu-se sesiunea între cei 3—4 feciori ai iobagului se făcea tot după originalele 40 iug., se făceau 312—416 zile de lucru.

(Continuare în pag. 2)

Țărănimea muncitoare din Transilvania

(Urmare din pag. 1)

3. Iobagul plătea după femeie 1 fl. și separat 30 cr. răscumpărare pentru zilele de țesut.

4. Atît iobagul cît și soția trebuiau să lucreze cu carul sau pămîlile la Curtea moșierului, de cîte ori erau chemați.

5. Asupra fetelor aveau rușinosul drept al primei nopți.

6. „Boierii răpesc pămîntul de arat, livezile și pădurile, după bunul lor plac, de la iobagi, iar după aceea iobagii spoliați de păduri sînt nevoși să cumpăre lemne cu bani scumpi de la boieri, iar uneori trebuie să le lucreze cîte treizeci (30) de zile pentru un stîmjen de lemne, iar dacă vitele iobagilor scapă în pădurea ce fusese mai înainte a lor, sînt supuși la pedepse grele”.

7. După moartea iobagului toată averea lui cade în mîna boierului, iar pe feciorii iobagului îi dă la oaste sau îi face șerbi (servitori) în curtea sa. De fete nici nu se amintește nimic.

8. Au fost și zileri, care n-aveau nici un petec de pămînt în cîmp decît o căsuță modestă în satul stăpînit de conacul boieresc, dar și aceia plăteau taxă anuală urcată de la 53 cr. la 4 fl. 30 cr. prin anul 1784.

9. Arîndătorii împilau peste măsură pe iobagi. Mulți s-au plîns pînă la împăratul, dar nu primeau răspuns, sau dacă se luau ceva măsuri, nu le aplica nimeni.

10. Horia ceru tablei comitatense a Hunedoarei între altele, ca: „Pămînturile nobililor să se împartă între popor (adică poporului), altcum va merge cu putere și mai mare asupra Devei”, dar nu s-a luat nici o măsură.

11. Insuși împăratul, care a cutreerat de două ori Ardealul și cunoștea bine îngrozitoarea situație a iobagilor romîni, spunea în biletul său de mîna din 13 dec. 1784, trimis Comisarului Transilvaniei Iankovits: „Dacă nu vor scoate la lumină unele asupriri, care de mult există în țară și care-și au izvorul lor în relațiunile iobăgești și feluritele ușurări ... apoi: Această scenă tristă ar trebui să convingă pe nobilime și pe proprietari, că viața și posesiunile lor sînt în mîinile mulțimei celei mari și anume în mîinile poporului”. (Transilv. nr. 6/1872, p. 61).

Ordinul împăratului n-a avut efectul dorit de el. Moșierii nu s-au gîndit la o înțelegere cu țărănimea asuprită, ci se gîndeau la război contra țărănimei nemulțumite.

Istoricul maghiar Alex. Szilagyî la sfîrșitul cărții sale „Horu-Világ Erdélyben” constată că moșierii n-au învățat nimic din această răscoală.

Chestiunea țărănimii muncitoare din Ardeal n-a rezolvat-o nici revoluția din 1848, care pe hirtie a șters iobăgia, dar în practică asuprirea a mers înainte.

Nu s-a rezolvat nici prin legea agrară făcută și pusă în practică de partidele politice după primul război mondial care a dat ceva pămînt, mai mult locuri de case celor care au făcut război, păduri și pășuni comunelor, din proprietățile statului, ocrotind proprietățile marilor moșieri și sprijinind formarea și întărirea chiaburimii.

Mă gîndesc aci că tatăl meu — fiu de iobag — neavînd pămînt încă muncea în dijmă la curțile boierești din: Apalina, Sîntioana, Rîci, Pogăceaua, etc., pentru a-și nutri familia grea de 11 membrii. Atît alți nevoiași din comuna mea, cît și cei din satele din Valea Gurghiului procedau la fîl.

II

Reforma agrară din 1945, făcută de primul guvern democrat, guvernul Dr. Petru Groza, a desființat moșiile mari — și cu ele moșierimea — și a dat pămînt țăranilor muncitori. Chiaburimea a fost îngradită și apoi lichidată. Așa s-a înlăturat pentru todeauna exploatarea țăranului muncitor.

Dindu-și seama că o viață nouă și fericită se poate construi numai prin unirea tuturor în gospodăria agricole colective, țărănimea muncitoare

a pășit cu hotărîre pe calea colectivizării, calea belșugului și luminii.

În 27-30 aprilie a. c. a avut loc sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naționale a R.P.R. la care au fost invitați 11.000 țărani colectivști, mulți urmași ai celor 11.000 țărani uciși în răscoala din 1907, alături de eroii muncii, inventatori, inovatori, oameni de știință și artă, etc., ca împreună să sărbătorească marele eveniment social, terminarea colectivizării.

La 27 apr., după deschiderea adunării extraordinare, în ovațiile celor prezenți și ascultarea celor mulți la radio, d. Gh. Gheorghiu-Dej, Președinte al Consiliului de Stat, raportează despre încheierea colectivizării agriculturii și propune reorganizarea ei în conformitate cu noua situație.

Comunică, cu multă satisfacție, că: În agricultură media anuală a producției totale de cereale în anii 1956—1960 a depășit cu 1.170.000 tone, iar în 1961 cu 2.600.000 tone media anilor 1934—1938; la floarea soarelui producția totală a fost în 1961 de zece ori, la sfecla de zahăr de 7 ori și jumătate, iar la cartofi de 2,2 ori mai mare decît media producției totale a anilor 1934—1938.

La începutul acestui an numărul bovinelor pe țară, a fost de 4.707.000, cu peste 1.055.000 mai mare decît în 1938, numărul vacilor de 2.144.000, cu 357.000 mai mare, al porcinelor de 2.144.000, cu aproape două milioane mai mare, iar al ovinelor de 12.846.000, cu circa 2.400.000 mai mare”.

Se mai spune în raport: „Rezultatele remarcabile obținute în dezvoltarea economiei naționale și în creșterea productivității muncii, asigură ridicarea continuă și sistematică a nivelului de trai al oamenilor muncii”.

Se arată creșterea continuă a producției agricole vegetale și animale: cereale, carne, lapte, etc.

Din cuvîntările pline de elan, ale deputaților,

colectiviștilor fruntași și invitaților, care au luat cuvîntul la raportul d. Gh. Gheorghiu-Dej, la fel reiese că gospodăriile colective în special cele cu o vechime de 10—12 ani, prosperă, sînt milioane și pot servi ca model celor mai tinere, că produc 1400—1800 kg grîu la ha, 3.000—4.000 kg porumb boabe la ha, 3.000 kg lapte, în medie, de fiecare vacă, că au vite, porci, oi și păsări de rasă și că sînt în continuă dezvoltare. Se vorbește despre contractările cu statul și veniturile mari pe care le au din aceste contractări, etc.

Colectiviștii primesc atîtea cereale și bani după zilele de lucru, încît pe lingă un trai îmbelșugat în alimentare și îmbrăcăminte, își construiesc case noi, frumoase și igienice, înzestrate cu mobilier nou, radio, mașini de spălat și gătit, etc.

Pentru invalizi și colectiviștii bătrîni, care nu mai pot lucra, s-au înființat fonduri de ajutor, ca și aceștia să aibă un trai liniștit.

În comunele colectivizate aflăm: Localuri noi de școli, case culturale, cooperative de desfacere și achiziție, dispensare, staționare, spitale, etc., unele din acestea funcționînd în fostele conace ale moșierilor.

Dacă comparăm viața din trecut a țărănimii muncitoare, cînd aceasta robotea mult și greu, dar casa nu-i era casă și masa masă, căci moșierul nu numai îl lipsea de libertate, ci îi răpea și agoniseala, făcîndu-i viața insuportabilă, — cu viața și traiul de azi al țărănimii muncitoare, vedem uriașul salt și marele progres făcut, libertatea și traiul îmbelșugat ce i s-a creat.

Cei ce s-au jertfit în atîtea răscoale pot fi mulțumiți, că visul lor s-a împlinit: azi pămîntul este al celor ce-l muncesc și țărănimea își făurește o viață îmbelșugată și fericită.

N. Lateș

Gînduri despre bucurie

„Bucurați-vă pururea” (I Tesal. V, 16)

Bucuria este fericita stare spre care năzuiește sufletul omenesc, ca spre climatul necesar al viețuirii sale, așa după cum floarea tinjește după climatul de lumină și de căldură a razei de soare, în care ea crește, se dezvoltă și rod bogat aduce. De aceea bucuria e tot una cu buna dispoziție, cu seninătatea și mulțumirea sufletească. Ca și acestea, ea are diferite durate și intensități după cauzele și motivele care o provoacă și o susțin.

Există, în genere, bucuria vieții pe care o simte atît copilul în fragedă copilărie, cît și omul în puterea virstei. Este bucuria care izvorăște din deplinătatea puterilor trupesti și sufletești, dovădind că, în genere, bucuria este simțul vieții pline, care nu cunoaște nici o meteahnă, nici un cusur. Dacă această bucurie este un rezultat al bunei stări și sănătăți sufletești și trupesti, ea la rîndul ei, influențează această bună stare a organismului omenesc, așa încît buna funcționare a lui este condiționată, așa după cum o știm din experiența vieții fiecăruia, de seninătatea, mulțumirea și bucuria pe care o împărtășește sufletul. Pentru acestea, bucuria formează climatul necesar al bunei viețuirii și al deplinei funcționări a puterilor omului, trup și suflet.

Astăzi la noi toate eforturile și progresele științei și ale societății tind spre a da omului posibilitatea manifestării și dezvoltării vieții sale într-un ritm tot mai mare, care să-i dea și bucuria unei vieți cît mai depline.

Descoperirea dumnezeiască făcută în Iisus Hristos nu a fost străină de aceste năzuinți spre înmulțirea bucuriei vieții. Chiar dacă au fost curenți și direcții în istoria creștinismului, care au accentuat prea mult latura vieții spirituale, în detrimentul celei trupesti, totuși adevărul Evangheliei, așa cum se oglindește el în viața și învățătura Mintuitorului nu ne dă indicații și îndrumări din care să rezulte fuga de lume și de

bucuriile vieții, fuga de societate și de îndatoriile față de membrii ei. Dimpotrivă, Sf. Scriptură ne prezintă date din viața și învățătura Mintuitorului și a Sf. Apostoli, care ne îndrumă și pe noi credincioși ca să ne bucurăm de tot ceea ce oferă o întărire, o dezvoltare și perfecționare a vieții în toate planurile ei de manifestare.

Insuși Mintuitorul zice despre Sine: „Eu am venit ca lumea viață să aibă și mai multă să aibă”, ceea ce înseamnă o afirmare a bucuriei vieții, care rezultă din plinătatea vieții exprimată în „mai multă să aibă”. Prezența Mintuitorului la masă cu vameșii și păcătoșii, este grăitoare în acest sens, pentru care fapt se scandalizează mîndria fariseilor, reproșîndu-le ucenicilor că „învățătorul vostru mîncă și bea cu vameșii și păcătoșii”.

Cu ocazia oricărei minuni, îl vedem pe Mintuitorul Hristos în mijlocul celor suferinzi spre a-i însănătoși și vindeca, spre a le reda bucuria vieții depline. Tot astfel prezența Domnului în mijlocul mulțimii spre a-i hrăni sufletește cu Cuvîntul lui Dumnezeu, dar și trupest cu înmulțirea celor cincî pîini și doi pești, este semnificativă pentru dovedirea atitudinii Sale față de perfecționarea vieții sufletești, dar niciodată neglijînd latura vieții trupesti, deoarece numai prin dezvoltarea omului întreg, se poate obține adevărata bucurie a vieții.

Cu totul grăitoare este în acest sens prezența Domnului Hristos împreună cu Apostolii Săi la praznicul bucuriei și veseliei omenesti de totdeauna, la nunta din Cana Galileii. Aci, nu fără temei și întimplător, a făcut începutul minunilor prin înmulțirea vinului, a celui care „înveselește inima omului”, tocmai pentru a întări faptul că El a venit nu ca să înlătore bucuriile vieții, izvorite din legea firească lăsată de Dumnezeu în natura trupestă și sufletească a omului, ci pentru a le împlini, a le desăvîrși. Așa precum legea Vechiului Testament nu a fost desființată prin Iisus Hristos, ci a fost desăvîrșită prin le-

gea iubirii creștine, tot așa bucuriile vieții pămîntești nu au fost desființate, ci desăvîrșite, pentru ca de la acestea să ne înălțăm la bucuria cea duhovnicească, care este veșnică și nepieritoare. Pentru a face posibilă înălțarea sufletelor credincioșilor prin bucuriile vieții acesteia spre bucuria nepieritoare a duhului, Evanghelia Mîntuitorului ne-a indicat și pricina și piedeca care stă în calea atingerii acestei bucurii. Această opreliște este păcatul, care izvorește din egoism. El se ramifică în nenumărate cărări ce alunecă pe povârnișul acestui egoism, dînd sufletului o falsă și nestabilă pornire, prin care socotește că numai prin sine și prin interesele sale, el își va cîștiga adevărata bucurie și fericire.

Ca un leac împotriva pornirilor păcătoase, Evanghelia așează legea dragostei frățești, prin care credinciosul să-și găsească fericirea în comuniunea dragostei jertfelnice cu ceilalți semeni de muncă și de viață. În această viață frățească, a datoriilor reciproce, bucuria crește și se întărește în talerul balanței personale, cu cît mai mult cauți să înmulțești bucuria din talerul altui semen. „Mai fericit este a da decît a lua”, amintește Sf. Ap. Pavel un cuvînt al Mîntuitorului pe care nu-l găsim la Sf. Evangheliști, exprimînd modul de proveniență al acestei bucurii creștine. Redată într-un cuprins mai larg, înțelegem tocmai această balanță a bucuriei omeneste, a cărei talere nu aparțin numai insului izolat și nici nu sporește numai prin grija de bucuria personală, ci bucuria aparține la mai mulți și crește pe măsura în care omul se dăruiește pe sine sub chipul într-ajutorării, al muncii pentru bunăstare și fericirea celor din jurul nostru: membrii ai familiei și societății în care trăim.

Așemenea bucurii sînt toate celor izvorite din muncă și osteneală cinstită. Ele nasc în suflet mulțumirea și satisfacția datoriei împlinite, pe care o simte atît copilul în împlinirea micilor datorii ce-i revin, cît și cel vîrstnic în ducerea la bun sfîrșit a datoriilor mai mari și mai înalte față de familia și de comunitatea din care face parte. Durata, intensitatea și calitatea acestor bucurii sînt cu totul superioare și vrednice de noblețea și demnitatea sufletului omenesc. Unele din ele se ridică pînă la cele mai desăvîrșite bucurii, întrucît izvorăsc din jertfelnicie, așa cum înțilnim dragostea părinților pentru fericirea copiilor.

Despre o astfel de înțelegere a bucuriei creștine, care se naște, crește și se dezvoltă din acest flux și reflux al dragostei sincere și dezinteresate ce străbate de la un suflet la altul în acțiunea facerii de bine de dragul binelui, zice Sf. Ioan Gură de Aur: „O sărbătoare nu-i nimic altceva, la drept vorbind, decît bucurie, — dar bucuria duhovnicească nu are alt izvor decît gîndul că ai săvîrșit fapte bune. Cel ce are o conștiință bună și este săvîrșitor de fapte bune, poate fi neconținut în sărbătoare... Ci acel care-și petrece vremea în păcat și în răutate, cel care are multe pe cugetul său chiar de vine o sărbătoare, nu-i poate gusta bucuria. Ne este, așadar, cu puțință, de voim, să fim în sărbătoare neconținut, de vom căpăta indemnarea virtuții prin care ne vom curăți conștiința...”.

Astfel putem înțelege și împlini indemnul Sf. Apostol Pavel: „Bucurați-vă neîncetat”, căci cel ce face binele fără încetare este mereu plin de bucurie. „A face binele” este a munci pentru fericirea tuturor. Dar „a face binele” este și a participa la bucuriile altora: bucuria nunții, bucuria nașterii unui prunc, bucuria succeselor, etc. „A face bine” este și tot ceea ce ne ajută ca mîntea să fie mai luminată și inima mai generoasă, mai plină de simțăminte frumoase.

Deci tot ceea ce facem ca să ne îmbogățim în cele suflatești și să ne înviorăm puterile trupești

este izvor de bucurie îndreptățită pentru fiecare și pentru toți.

Sf. Ap. Pavel zice: „Bucurați-vă”, vrînd parcă să arate să nu se mărginească fiecare la bucuria lui, ci bucuria să fie a tuturor, să ne unească și să ne apropie pe toți. Aceasta e cea mai mare bucurie care nu e numai a unuia, sau a cîtorva, ci a tuturor. Așa e bucuria biruințelor poporului în munca sa. Așa sînt zilele de bucurie obștească, cînd toți sînt veseli și iau parte la serbările ce se fac.

Și creștinul nu se mărginește să se bucure în Domnul singur, ci duminică la biserică își împreună bucuria sa cu bucuria tuturor celorlalți credincioși.

Să ne străduim ca prin muncă, prin împlinirea datoriei, prin dragoste și facere de bine, prin prețuirea a tot ce aduce bucurie, să înmulțim bucuria în sufletele noastre și să sporim și bucuria altora, bucuria tuturor. Pentru aceasta în primul rînd se cade să luptăm pentru pace, căci pacea este izvor al bucuriei netulburate pentru toți oamenii și toate popoarele.

Pr. Costea Filaret

David

După moartea lui Saul, fiii lui Israil și-au pus nădejdea în David și l-au uns de rege al lor. El locuia în Hebron, și era ca de treizeci de ani cînd s-a făcut rege și a domnit patruzeci de ani (II Regi 5, 4).

La începutul domniei sale, David „s-a mutat în Ierusalim și l-a numit cetatea lui David, și a tocmi-o de jur împrejur pe dinăuntru și pe dinafară... A propășit apoi David și Domnul era cu el” (II Regi 5, 9—10).

După ce s-a așezat în Ierusalim, David a adus acolo și chivotul legii. Și cînta el și toți fiii lui Israil înaintea Domnului din tot felul de instrumente muzicale de lemn de chiparos, din harpe, din psaltire, din timpane, din fluiere și din chîmval” (II Regi 6, 5). Apoi ei au adus și jertfă de mulțumită lui Dumnezeu.

O bună vreme, David a cîrmuit poporul cu înțelepciune și cu dreptate, pentru care lucru Dumnezeu l-a dăruit cu sănătate și i-a înălțat numele în mijlocul fiiiilor lui Israil. El s-a arătat bun și înțelegător chiar și cu rudeniile lui Saul. Totuși, mai tirziu, a căzut într-un păcat greu.

Astfel, în vremea lui trăia un om cu numele Urie și acela era căsătorit cu o femeie tare frumoasă numită Betșeba. Iar David rîvnea la femeia aceea și voia să o ia de soție. De aceea, fiind în război cu amoniții, el a poruncit lui Ioab, mai marelui oastei, să-l pună pe Urie la loc primejdios. Ioab a împlinit porunca lui David și Urie a murit în războiul acela. Apoi David a luat-o pe Betșeba de soție.

Dumnezeu însă i-a grăit lui David prin proorocul Natan:

„Erau într-o cetate doi oameni: unul bogat și altul sărac. Cel bogat avea foarte multe vite mari și mărunte, iar cel sărac n-avea nimic, decît o singură oiță, pe care el o cumpărase de mică și o hrănise și ea crescuse cu copiii lui. Din pîinea lui mîncase și ea și se adăpase din ulcica lui, la sinul lui dormise și era pentru el ca o fiică.

Dar iată că a venit la bogat un călător, și gazda nu s-a îndurat să ia din oile sale sau din vitele sale, ca să gătească cină pentru călătorul, care venise la el, ci a luat oița săracului și a gătit-o pe aceea pentru oaspe”.

Atunci s-a mîniat David cumplit asupra aceluși om și a zis către Natan:

„Precum e adevărat că Domnul este viu, tot așa-i de adevărat că omul, care a făcut aceasta, este vrednic de moarte; pentru oiaie el trebuie să întoarcă împătrit, pentru că a făcut una ca aceasta și pentru că n-a avut milă”.

Zis-a atunci Natan către David:

„Tu ești omul care a făcut aceasta. Așa zice Domnul: Eu te-am miruit rege pentru Israil și eu te-am izbăvit din mîna lui Saul, și-am dat ție casa lui Israil și dacă aceasta-i puțin pentru tine, și-aș mai fi adaos. Pentru ce însă ai nesocotit cuvîntul Domnului, făcînd rău înaintea ochilor lui? Pe Urie tu l-ai lovit cu sabia amoniților, iar pe femeia lui și-ai luat-o de soție... Iată eu voi ridica asupra ta rău din casa ta”... (II Regi 12, 1—11).

„Am păcătuit înaintea Domnului”, zise David către Natan.

David a plîns pentru greșala sa cu amar și cu multă durere, zicînd: „Miluiește-mă, Dumnezeu, după mare mila ta și după mulțimea îndurărilor tale șterge fărădelegea mea. Spală-mă de tot de fărădelegea mea și de păcatul meu mă curățește! Că fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu e pururea înaintea mea. Ție unuia și-am greșit, căci am făcut ceea ce-i rău înaintea ta” (Psalmul 50, 1—4).

„Întoarce fața ta de la păcatele mele și toate fărădelegile mele șterge-le!... Nu mă lepăda pe mine de la fața ta și duhul tău cel sfînt nu-l lua de la mine!” (Psalmul 50, 10, 12).

În urma acestei amarnice păreri de rău, Natan zise către David:

„Domnul a ridicat păcatul de deasupra ta și tu nu vei muri” (II Regi 12, 13).

David nu a murit, dar a avut multe de suferit pe urma păcatului săvîrșit. Astfel, întiul fiu născut din Betșeba i-a murit. După aceea Abesalom, un fiu mai mare de-al său, s-a răscolat cu mai mulți bărbați din Israil și căutau să-l răpuie pe David. Ei au fost urmăriți de oastea lui David și s-a încins astfel o luptă aprigă într-o dumbravă. Abesalom a trebuit să fugă din calea oștenilor tatălui său. Și fugind călare pe un cățir, „cînd trecea pe sub crăcile unui stejar mare, părul lui s-a încurcat în crăcile stejarului și el a rămas spînzurat în văzduh, iar cățirul de sub el s-a dus înainte” (II Regi 18, 9). Și văzîndu-l Ioab, conducătorul oastei lui David, „a luat în mînă trei săgeți și le-a înfipt în inima lui Abesalom, care era încă viu în crăcile stejarului” (II Regi 18, 14). Apoi l-au luat și l-au aruncat acolo în pădure într-o groapă adîncă și au aruncat deasupra lui o grămadă mare de pietri” (II Regi 18, 17).

Cînd David a auzit de moartea fiului său s-a tînguit iarăși cu amar, zicînd:

„O, fiul meu Abesalom! Mai bine muream eu în locul tău! Abesalom, Abesalom, fiul meu!” (II Regi 18, 33).

David cugeta să ridice lui Dumnezeu un templu mareț. Dar Dumnezeu nu l-a învrednicit să-și vadă împlinită bucuria aceasta și a rînduit ca Solomon, fiul și urmașul lui David, să ridice un templu mareț cum altul n-a mai fost.

Cînd era aproape să moară, David grăi către fiul său Solomon:

„Iată, eu mă duc pe drumul pe care toți pămîntenii se duc, fii tare și să fii bărbat, să păzești legămîntul Domnului, umblînd pe căile lui și păzînd legile lui. Domnul te-a ales, ca să-i zidești lui casă” (III Regi 2, 2—3).

Apoi a răposat David și a fost îngropat în cetatea sa, în Ierusalim.

David nu a fost numai rege: el a fost și prooroc în Israil și a vestit venirea în lume a lui Mesia, adică a Mîntuitorului Iisus Hristos. De la David avem *Psaltirea*, cartea care cuprinde cei 150 de psalmi.

D. Călugăr

Incheierea cursurilor la Institutul Teologic Universitar - Sibiu

Vineri, 29 iunie 1962, la praznicul Sf. Ap. Petru și Pavel a avut loc festivitatea încheierii cursurilor la Institutul Teologic de grad Universitar — Sibiu.

Sf. Liturghie a fost oficiată de I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului și P. Sf. Valerian al Oradiei. Răspunsurile liturgice le-a dat corul studenților teologi. Predica a ținut-o P. C. Prof. N. Mladin, despre Sf. Apostoli Petru și Pavel și despre dragoste și pace.

După Sf. Liturghie s-a desfășurat în Aula Institutului Teologic serbarea de sfârșit de an în prezența I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului, P. S. Valerian al Oradiei, P. C. vicar Tr. Belașcu. d. Binder, decan al Facultății teologice luterane, consilierilor arhiepiscopesci, profesorilor de la Institut, studenților teologi, ș. a.

Corul studenților teologi, sub conducerea stud. Gh. Crișan, execută Imnul de Stat al R. P. R. și „Rugămu-ne îndurărilor” (după textul lui M. Eminescu).

P. Sf. Valerian al Oradiei, într-o amplă cuvântare, prezintă însemnătatea Sf. Ap. Petru și Pavel pentru Biserica Creștină, devierile papalității în trecut și în vremea noastră, și adevărata învățătură creștină, propovăduită de Biserica Ortodoxă. Cei ce se consideră urmași ai Sf. Petru, au lucrat și lucrează într-un spirit opus duhului creștin, fiind doritori de stăpânire pămîntească, sprijinind războiul, chiar și războiul nuclear.

Biserica Ortodoxă nu se bazează nici numai pe Sf. Ap. Petru, cum fac papistașii, nici numai pe Sf. Ap. Pavel cum fac alți creștini, ci ea se bazează pe sfînta moștenire lăsată de Mîntuitorul, cuprinzînd și rîvna Sf. Ap. Petru, și cugetarea Sf. Ap. Pavel și iubirea Sf. Ap. Ioan. De aceea Biserica Ortodoxă ne învață smerenia, libertatea, toleranța, cumpătarea, dragostea, pacea, unitatea. Ea ne învață să colaborăm la propășirea patriei, să sprijinim progresul pus în slujba păcii și fericirii poporului, să ajutăm la realizarea vieții celei noi, căci Dumnezeu a dat pămîntul cu toate bunurile lui ca toți oamenii deopotrivă să se bucure de roadele muncii lor. De aceea Biserica Ortodoxă condamnă asuprirea colonială, exploatarea muncii și războiul, luptă pentru dezarmare generală și totală, pentru încetarea experiențelor cu arme atomice, etc.

Biserica Ortodoxă din Ardeal a fost credincioasă acestor principii. Ea a respectat celelalte Biserici și a promovat spiritul dragostei și înfrățirii. Drept urmare ea a avut marea bucurie a realizării în 1948 a reîntregirii bisericești. Sibiul a fost și este centrul ortodoxiei din Ardeal. Influența lui, prin Școala teologică, prin cărți, reviste, preoți — a trecut dincolo de limitele Arhiepiscopiei pînă în nordul Ardealului.

Tinerilor absolvenți le dă îndemnul de a fi urmași vrednici ai Sf. Ap. Petru și Pavel, să fie preoți vrednici și cetățeni buni ai patriei.

Să ne facem datoria față de Biserică și față de patria noastră scumpă, Republica Populară Romînă.

Urează I. P. Sf. mitropolit Nicolae al Ardealului mulți ani cu sănătate și noi realizări.

P. C. rector S. Vlad scoate în evidență spiritul eroic în care se face azi educația oamenilor muncii. Eroii sînt cei ce muncesc cu dragoste și pricepere, cu perseverență, pentru binele obștei. Nu e eroismul unor indivizi izolați și a unei singure fapte, ci e eroismul de masă al muncii de zi cu zi. Studenții teologi trebuie să crească în

același spirit al muncii consecvente pentru colectivitate, pentru propășirea patriei.

Deasemenea ei trebuie să ia pildă de disciplină în muncă și conduită de la oamenii muncii, pentru că numai prin disciplină te încadrezi în colectivitate și aduci roade îmbelșugate.

Mîntuitorul însuși ne-a spus că n-a venit ca să i se slujească, ci ca să slujească. Slujirea binelui comun este cerută și de credința creștină. Mîntuitorul a cuprins toată legea în porunca iubirii de Dumnezeu și de om. Iubirea de om trebuie să fie o iubire practică, manifestată prin fapte de înălțare a semenului, de promovare a tot ceea ce este bun.

Vorbește apoi despre muncă și despre rugăciune.

Mulțumește I. P. Sf. Lor mitropoliți Nicolae al Ardealului și Nicolae al Banatului, P. Sf. Lor Valerian al Oradiei și Teoșil al Clujului. Deasemenea Departamentului Cultelor și tuturor ostenitorilor din cadrul Institutului Teologic.

Face apel către absolvenți ca să reprezinte Institutul cu demnitate și să devină lucrători des-toinici în via Domnului.

Absolventul Ilie Stoia, arătînd rezultatele celor patru ani de studiu, meditație și rugăciune, spune că ei au învățat să slujească Biserica și patria, să fie buni preoți și buni cetățeni ai patriei iubite, Republica Populară Romînă, să contribuie la realizarea progresului și păcii.

Schimbarea la față a Mîntuitorului Iisus Hristos

La 6 august a avut loc minunea de pe culmea Taborului: Schimbarea la față a Domnului și Mîntuitorului Iisus Hristos.

„Iară după șase zile a luat Iisus pe Petru și pe Iacov și pe Ioan și i-a suit într-un munte înalt, deosebi, și s-a schimbat la față înaintea lor. Și hainele Lui erau strălucitoare, albe foarte, ca zăpada, cum nici un nălbitor de pe pămînt nu poate să nălbească. Și s-a arătat lor Ilie împreună cu Moise, și vorbeau cu Iisus” (Marcu 9, 2—3).

Biserica pomenește și prăznuiește an de an această întimplare, această minune de pe muntele Taborului. Biserica a așezat pomeneirea acestui fapt în rîndul praznicelor mari, în rîndul praznicelor împărătești, dîndu-i o cinstită deosebită și un adînc înțeles teologic.

În primul rînd în lumina Taborului se vede și se întrevide lumina cea veșnic neapusă, care se revarsă asupra lumii creștine de pe înălțimea Golgotei. Schimbarea la față a Mîntuitorului, întimplată în ultimul an al vieții Sale pe pămînt, este prevestirea, este așezarea biruinții Domnului asupra păcatului și asupra morții. Lumina Taborului este anticîpația învierii lui Iisus Hristos. Prin transfigurarea de pe muntele Taborului Mîntuitorul a voit să însușească în al doilea rînd curaj și certitudine Apostolilor și să-i facă netemători în zilele răstignirii. Scopul acesta este exprimat clar în Condacul sîrbătorii, unde se spune: „În munte Te-ai schimbat la față, și pe cît au putut cuprinde ucenicii Tăi, slava Ta, Hristoase Dumnezeule, au văzut. Aceasta și pentru faptul că dacă Te vor vedea răstignit, să cunoască patima cea de bună voie, și lumii să propovăduiască, că Tu ești cu adevărat raza Tatălui”.

Schimbarea la față a Mîntuitorului este totodată simbolul și icoana mării viitoare a celor drepiți, a celor mîntuiți. Această transfigurare de pe muntele Taborului este o anticipație, o cheazășie a învierii creștinilor și a strălucirii lor viitoare. După osteneli și strădanii în facerea binelui în cursul acestei vieți, urmează pentru cei drepiți mărirea și strălucirea vieții eterne.

Schimbarea la față a Mîntuitorului pune în față fiecărui creștin și o problemă de actualitate.

Mulțumește Ierarhilor din Mitropolia Ardealului și Banatului, Departamentului Cultelor, corpului profesoral și celorlalți ostenitori de la Institutul Teologic.

I. P. Sf. mitropolit Nicolae al Banatului spune că de mai bine de 150 ani se serbează sfîrșitul cursurilor, cînd o nouă promoție se desparte de Institut, ca să plece la muncă în ogorul Domnului. Rostul Institutului este să făurească viitori preoți după pilda Sf. Ap. Petru și Pavel. Absolvenții Institutului trebuie să devină vestitori ai Evangheliei păcii în vremea de azi. Noi trebuie să fim cu adevărat ucenici ai lui Hristos.

Ne bucurăm că seria aceasta de absolvenți — prin graiul reprezentantului lor — asigură că va sluji Bisericii și patriei. Așteptăm ca făgăduința lor să se și împlinescă. Iisus Hristos ne cheamă să-i slujim Lui, să slujim Bisericii Sale, să slujim poporul. Ei trebuie să-și împlinescă misiunea cu perseverență și entuziasm.

Pentru cei ce mai au de învățat în Institut, I. P. Sf. Sa dă îndemnul de a folosi timpul studiului spre a se forma cît mai deplin și a se pregăti pentru slujirea preoțească.

Transmite — în încheiere — cuvîntul părintesc și binecuvîntările date de I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului.

Serbarea se încheie cu corurile: La secerat și Dragă-mi este țara mea.

T. R.

Fiecare credincios este dator a se strădui din toate puterile sale spre a-și schimba trecutul plin de greșeli, de răutăți, de nedreptăți, de păcate grele, înlocuindu-l cu un prezent luminos și cu un viitor alb ca zăpada, cu un viitor fericit. Schimbarea la față a Mîntuitorului este o chemare de fiecare zi a creștinului la schimbarea în bine a vieții lui. În locurile lăzadelegilor să apară virtuțile, în locul întunecului să răsară lumina, în locul invidiei și al nedreptăților să strălucească pacea, dreptatea și iubirea adevărată. Deci schimbarea la față a lui Iisus Hristos are o semnificație bogată, o semnificație adînc grăitoare pentru conștiința fiecărui creștin, pentru viața pămîntească și pentru cea cerească a tuturor credincioșilor Bisericii. Datorită acestei bogății de înțelesuri, culmea Taborului a devenit cu adevărat una din treptele de diamant ale scării, pe care Iisus Hristos a așezat-o cu un capăt pe pămînt și cu celălalt în cer. Pe această scară urcă neconținut spre culmile cerului toți acei credincioși care doresc să-și scalde sufletul în lumina veșnic neapusă a lui Iisus Hristos. De aceea praznicul schimbării la față a Mîntuitorului este prilej fericit pentru înălțarea și luminarea tuturor celor ce vor să dobîndească pacea și fericirea veșnică.

În acele clipe de slavă, Mîntuitorul s-a arătat celor trei ucenici ai săi, sînd între Moise și Ilie, adică între turnătorul temeliiilor teocrației Testamentului Vechi și marele proroc de pe Carmel, Ilie Tesviteanul, „tribunul monoteismului și atletul Sfîntului Duh. Și această arătare a lui Moise și a lui Ilie în divină lumină de pe culmea Taborului — într-o splendidă noapte orientală — era, tot așa, plină de taină și izvoritoare de nemuritor înțeles, dincolo de urcușul și de răstignirea de pe Golgota”.

Schimbarea la față de pe muntele Taborului este unul din faptele mari, unul din episoadele cardinale din istoria vieții Mîntuitorului și din opera răscumpărării și mîntuirii creștinilor. Sărbătoarea aceasta este un diamant strălucitor în salba sîrbătorilor anului bisericesc.

Pr. Sp. Cîndea